ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Δημήτρης Τζιαντζής

Το Ποτάμι έκανε ίσως το πιο εντυπωσιακό λανσάρισμα κόμματος-προϊόντος στην πρόσφατη πολιτική ιστορία. Εμφανίστηκε σαν από μηχανής θεός την πιο κατάλληλη στιγμή όταν τρύπησε και το τελευταίο σωσίβιο που πέταξε το μιντιακό σύστημα στο ΠΑΣΟΚ.

Χωρίς να μπορεί κανείς να αποκλείσει το ενδεχόμενο το Ποτάμι να ξεφουσκώσει σαν ιντερνετική φούσκα, ωστόσο τα μέχρι στιγμής δεδομένα δείχνουν πως, με τη στήριξη που έχει, είναι σε θέση να επισπεύσει την εξαφάνιση τού ΠΑΣΟΚ, ενδεχομένως και της ΔΗΜΑΡ από τον πολιτικό χάρτη και να πάρει τη θέση τους.

Φυσιολογικές οι αντιδράσεις από ΣΥΡΙΖΑ, ΠΑΣΟΚ και ΔΗΜΑΡ που αισθάνονται ότι απειλούνται -άλλος λιγότερο, άλλος περισσότερο- από το πολιτικό προϊόν νέας σοδειάς του Θεοδωράκη και ενδεικτική η στάση αναμονής της Νέας Δημοκρατίας, που δεν έχει ούτε μια αρνητική κουβέντα να πει για το νέο εγχείρημα βλέποντας στο πρόσωπο του Σταύρου Θεοδωράκη έναν υποψήφιο μελλοντικό κυβερνητικό εταίρο.

Για τα ελληνικά δεδομένα του πολιτικού μάρκετινγκ το Ποτάμι πλασάρεται όπως οι συσκευές Νεσπρέσο απέναντι στις παραδοσιακές εσπρεσιέρες. Δίνει έμφαση στο σχεδιασμό, τη συσκευασία και τη διαφήμιση, παρά στις δυνατότητες και την ποιότητα του προϊόντος.

Το Ποτάμι απαντάει στο αίτημα για πλήρη αντικατάσταση του πολιτικού προσωπικού που οδήγησε την Ελλάδα στη σημερινή τραγωδία, διατηρώντας ωστόσο και μάλιστα επεκτείνοντας σε αντιδραστική κατεύθυνση τις πολιτικές που μας έφεραν σε αυτή την κατάσταση και διαιωνίζοντας την υποταγή της πολιτικής στην επιχειρηματική εξουσία.

Ήρθε ντυμένο «νέο» αμέτρητες φορές το χθες, η ίδια παμπάλαια πολιτική

Το Ποτάμι παρουσίασε τη βδομάδα που μας πέρασε τις πολιτικές του θέσεις (για την ακρίβεια ένα επιλεκτικό μέρος τους) με τη μορφή ερωταπαντήσεων και τη λογική του διαφημιστικού κειμένου. Οι επικοινωνιολόγοι του κόμματος έκαναν καλή δουλειά μεταφέροντας πάγιες θέσεις του επιχειρηματικού κόσμου στην κατεύθυνση της κατάργησης εργατικών και δημοκρατικών κατακτήσεων των τελευταίων 100 ετών, μεταμφιεσμένες σε συσκευασία εκσυγχρονισμού, υπέρβασης και εξέλιξης του μεταπολιτευτικού μοντέλου.

Όσο ωραιοποιημένα ωστόσο και αν παρουσιάζονται οι θέσεις δεν παύουν να αποτελούν μια παραλλαγή του χρεοκοπημένου νεοφιλελεύθερου μοντέλου της Δράσης, του βραχύβιου κόμματος της Μπακογιάννη και της Δημιουργίας Ξανά (ο Στέφανος Μάνος έδωσε συγχαρητήρια στον Θεοδωράκη για την υιοθέτηση του προγράμματος του κόμματος του).

Ανάμεσα στην καταγραφή κάποιων αυτονόητων αλλαγών που είναι πασατέμπος σε όλα τα μνημονιακά κόμματα βρίσκονται πολύ επικίνδυνες και αυταρχικές θέσεις, συγγενικές με τις αντιλήψεις που έχει εκφράσει το στέλεχος του Ποταμιού Τάσος Τέλλογλου, για «να τεθούν άρθρα του συντάγματος εκτός νόμου χωρίς δικτατορία», ώστε να μη γίνονται απεργίες, διαδηλώσεις κ.λπ. Το Ποτάμι προτείνει την κατάλυση της κοινοβουλευτικής αστικής δημοκρατίας προτείνοντας εκλογές να γίνονται με το νόμο «κάθε τέσσερα χρόνια», ώστε τα κόμματα να παίρνουν επώδυνα μέτρα χωρίς να υπολογίζουν τις λαϊκές αντιδράσεις. Ωστόσο, όπως λέει και το τραγούδι, «ain’t no river wide enough », δεν υπάρχει φράγμα τόσο δυνατό και αλυσίδα τόσο γερή που να μπορέσει να συγκρατήσει ανθρώπους οι οποίοι πλέον δεν έχουν τίποτα να χάσουν.

Δημοσιεύθηκε στο **ΠΡΙΝ**, 16.3.2014